

Քաղեցիներ միասին: Անոր ձայնը հան-
դարտ էր ու խորունկ և կը զգայի անոր
իջնալը հոգիիս վրայ:

Ճերմակ ու նիհար ձեռքեր ունէր:
Բարակ մարմինը կը կորսուէր լայն վե-
րարկուին մէջ, և երբ կը խօսէր, հեռուն
կը նայէր իր սեւ ու շատ խաշոր աչքերով,
կը նայէր հեռուի ալիքներուն:

Եւ իր ձայնը կ'իջնար հոգիիս վրայ...
Շատ իրիկուններ, երբ ալիքներ կային
ու լուսին կար, քաղեցիներ միասին ծովին
եզերքը:

Ասիկա սրբով էր այնքան որքան լուս-
նին անայժ ժպտալ մեր վրայ: Բայց այսօր
այդ յիշատակը կը լացնէ զիս սուր ցաւով...

ՄԱՆՆԻԿ ՊԷՐՊԷՐԵԱՆ

ՄԵՆԱՆՈՒԱԳ

Հոգիէդ ներս նզնաւորիլ ու մեմանալ,
Մոնագին պէս որ կը հրսկէ գիշեր և տիւ.
Հետքդ հրազ մ'իսկ չունենալ,
Տեսնելու սի'րտըդ, քառա՛մ վարդ քերքով
անքիւ...:

Եւ հոն դռդռոջ դեղին մատով քնարերգիլ
Շրդարշանոյ՜ ներքին աշխարհդ անհունաքել,
Ու դուն քեզի հետ, անարգել,
Նսիդ անհատ ու ջահալստ հեշտանք մ'առքել:

Եւ սեփական արեան բոյրով մըշտագինով,
Պատարագիչ սո՛ւրբ քահանայ՝ մեղմ սաղմոսել
Վէրքը սիրոյ, զարկով քոքով,
Ու երբ մարի բոցն հագագիդ, արցո՛ւնքդ հոսել:

Ոսկի մուրնով դուն քեզ, աւա՛ղ, միշտ
խորտակել,
Ճեղքել մարման արարչական կոյս լըռութեան,
Եւ, մըքհահար, դո՛ւրդ քակել,
Մինչև հրնչէ զանգն հինաւուրց՝ խաչիդ
բուրեան...:

Ու քանդած ոստանին տեղ սերմնացանել
Տառապանքիդ ցայգածաղի՛կը կիսալոյս,
Եւ ծովին վրայ մեղքիդ անել
Ընկրդմիլ յո՛ւն, նստակ մ'իբրև գիշերախոյս:

Ապա, լըսել դէմքով քարի, խոնջ ու խոնարհ՝
Անձայն ձայներ, կանքեղներու էջ՛ տնայլայլ,
Եւ ուրացա՛ծ կիմն ու աշխարհ՝
Տալ աղքատին ջութէն հորիդ, գինի՛ մըռայլ...

ԱՆԱՐԿ